

Foto mottatt side:
Lønnebo en gang på 1920-tallet.
Guttene i bakhken opp Gotaasallén
ser ut til å ha en stiri torn med
kjerra opp bakken.
Foto: Albertusmuseet.

Lønnebo i dag. I forgrunnen
er Jessheims øeste
gjenvarende hestebinding.
Foto: Ola H Fjeldheim,
Ullensaker kommune

Stabburet og hestebindingen,
begge skal være fra 1700.
Foto: Ola H Fjeldheim,
Ullensaker kommune

Det flate lille stedet

Anne-Cath Vestly var sju år gammel da familien flyttet fra Rudshøgda til Jessheim. I sin biografi "Lappetoppe fra en barndom" skriver hun at hun "...bare følte at jorden forsant under føttene på meg, og at alt som var nært og kjært – det reiste vi ifra".

De kom til Jessheim med toget, stasjonen var første inntrykket av Jessheim. De flyttet inn i andre etasje i et hvitt hus med høyt sorte, blanke takstein. Underetasjen bodde familien, som også hadde kontor der. Hun husker spesielt godt at når hun gikk inn på farens skrivearbeile, måtte hun gå på tå, fordi det lå over tannleges kontor, og hun og broren Mertz måtte passe på ikke tranne på gulvet eller lage bråk.

Hun kalte Jessheim "Det flate lille stedet". I biografien får vi et bilde av Jessheim som det var på slutten av 1920-tallet. Faren tar med Anne-Cath på kveidstur:

"Det er mørkt og det er stjerner, og vi rusler forbi kommunelokalet, forbi bygningen som heter Godås. Det er der vi kjøper mat. Nå er det lukket og bare lys i vinduene, men vi går videre og kommer der hvor det er meier og manufaktur og så tobakk- og fruktforretningen. Far skal ha sigarer og jeg står ved siden av ham og kjenner all verdens skjonne lukter av sukkerety og sjokolade, ... så går vi videre til bokhandelverinduet. Det er både bokhandel og kolonial i den butikken, men et vindu er forbeholdt bokhandelen og vi står og står, og far leser titlene nøydt.

Far hummer og er så fornøyd. "Hadde jeg ikke hatt lyst til å skrive, skulle jeg blitt bokhandler," sier han. Det er det jeg kunne drømme om – at jeg fikk min egen bokhandel. Tenk å arbeide mellom bokene hver dag. Det ville vært fint. Så ruster vi hjemover."

Lønnebo

- DOKTORGÅRDEN

Lønnebo, eller Doktorgården som mange kaller den, ligger godt synlig til ut mot Trondheimsvegen. Den er et statussymbol av sin tid, slik mønstret for funksjonalismen slo igjennom. Den gang var svart glasert teglstein en tydelig markering for god smak og bra med penger, akkurat som verandaen og den store hagen. Som de andre villaene fra denne perioden er de bygget ut fra et borgertlig ideal, et hus markant annerledes enn bebyggelsen innenfor stor respekt i samfunnet, og en plass langt oppå på den sosiale rangstigen. Trolig er det derfor navnet "Doktorgården" har festet seg så grundig til dette huset.

Fremveksten av handel og industri skapte et tettsted med to kulturer – de som levde av landbruksopp holdt på de som tjente til livets opphold døgnavns. Ser en tilbake er det tydelig at disse kulturene brøt seg mot hverandre, uten at folk nødvendigvis

og da som matlager, slik som stabburne opprinnelig var. Akkurat dette er i nasjonalromantisk stil. Ulikt det tradisjonelle i bygda ellers, men modellert etter bilder og malerier fra de norske dalforene. Det er langt fra det første i bygda ned denne utformingen, men viser likevel at husets eier var motbevist.

Foran stabburet står en innretning som det var svært mange av på Jessheim til langt etter krigen: en hestebinding. Den må nok vente lengre til det blir bundet en hest til den neste gang, men i mellomtiden gjør den jobben med å fortelle om en epoke som er over.

Det står et lite nasjonalromantisk stabbur i hagen opp mot Herreds-huset. Det er trolig bygget 1909,

Doktorgården, Lønnebo

- Huset sto ferdig 1922, stabburet noe eldre
- Gått under navnet "Doktorgården" siden Dr Rød kjøpte den i 1935
- Reguler til bevaring
- Bolig og forretningsgård, har tidligere huset tannlege-kontor og legekontor